

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **C. S.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2020, č. j. 34 A 8/2017-47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2017, č. j. JMK 18278/2017. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 18. 7. 2016, č. j. ODSČ-11831/16-19, jímž byl žalobce uznán vinným ze dvou přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), přičemž oba měly být spáchány z nedbalosti. Podle výroku I. tohoto rozhodnutí žalobce spáchal jeden z uvedených přestupků tím, že dne 22. 3. 2016 v 19:11

hod., při řízení motorového vozidla tovární značky BMW, reg. zn. X, v Brně v Královopolském tunelu ve směru k ulici Žabovřeská, mu v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 60 km/h, stanovenou svislou dopravní značkou, byla silničním rychloměrem RAMER 10 C naměřena, po odečtení odchylky měřicího zařízení 3 %, rychlost 91 km/h (před odečtením 94 km/h), čímž žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobce se tak uvedeného přestupku dopustil tím, že překročil nejvyšší rychlost stanovenou zákonem o silničním provozu nebo dopravní značkou v obci o více než 20 km/h (konkrétně o 31 km/h). Dle výroku II. tohoto rozhodnutí žalobce spáchal druhý z uvedených přestupků (z hlediska časového první) tím, že dne 18. 3. 2016 v 8:01 hod. při řízení motorového vozidla tovární značky BMW, reg. zn. X, v Brně na ulici Vejrostova, mu v místě, kde je zákonem stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, byla silničním rychloměrem AD9C naměřena, po odečtení odchylky měřicího zařízení 3 %, rychlost 73 km/h (před odečtením 76 km/h), čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Žalobce se tak uvedeného přestupku dopustil tím, že překročil nejvyšší rychlost stanovenou zákonem o silničním provozu nebo dopravní značkou v obci o více než 20 km/h (konkrétně o 23 km/h). Žalobci byla za uvedené přestupky podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu ve spojení s § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v relevantním znění (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 3 500 Kč a povinnost uhradit paušální náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce podal proti zmíněnému rozhodnutí správního orgánu I. stupně blanketní odvolání, které ani na výzvu správního orgánu I. stupně nedoplnil. Žalovaný odvolání žalobce zmiňovaným rozhodnutím ze dne 2. 2. 2017, č. j. JMK 18278/2017, zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji shora uvedeným rozsudkem ze dne 21. 12. 2020, č. j. 34 A 8/2017-47, zamítl. Krajský soud konstatoval, že žalobci byla za dané přestupky uložena pokuta ve výši 3 500 Kč, tedy v dolní polovině sazby, podle ustanovení vztahující se na přestupek nejprísněji postižitelný, tedy podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. S ohledem na § 12 odst. 2 větu druhou zákona o přestupcích a zásadu presumpce neviny nebylo dle krajského soudu možné ve společném řízení žalobci uložit ještě i zákaz činnosti ve smyslu § 125c odst. 6 písm. c) bodu 1 zákona o silničním provozu, jak se žalobce nesprávně domáhal, přičemž touto námitkou dle krajského soudu v podstatě požadoval za své protiprávní jednání přísnější sankci.

[4] K námitce žalobce, dle níž nebylo z prvostupňového rozhodnutí zjištěné, jaká byla forma zavinění žalobce u spáchaných přestupků, krajský soud konstatoval, že z výroku i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že žalobce dané přestupky spáchal z nedbalosti. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí sice není specifikováno, zda jde o nedbalost vědomou, či nevědomou, nicméně se dle krajského soudu nejedná o takovou vadu rozhodnutí, pro kterou by bylo možné toto rozhodnutí zrušit. Zavinění nebylo při ukládání sankce přítěžující okolností a nebylo proto třeba dovodit konkrétní formu zavinění, přičemž zavinění ve formě nedbalosti nevědomé bylo žalobci, jakožto držiteli řidičského oprávnění, který pro jeho získání musel složit zkoušku odborné způsobilosti, prokázáno.

pokračování

[5] K námitce, dle níž z rozhodnutí správních orgánů nelze dovodit, jak správní orgány dospěly k závěru, že v místě spáchání přestupku dle výroku I. prvostupňového rozhodnutí, v Královopolském tunelu, platil rychlostní limit 60 km/h, krajský soud konstatoval, že tento rychlostní limit platí dlouhodobě v celém Královopolském tunelu, protože zatím nedošlo k jeho finální kolaudaci, přičemž je stanoven svislou dopravní značkou. Domněnka žalobce o tom, že zde platí zákonný rychlostní limit pro jízdu v obci, tedy 50 km/h, se nezakládá na pravdě, nicméně žalobce by si v takovém případě pouze přitížil, neboť by naměřenou rychlostí překročil tento limit o 41 km/h, a hrozila by mu tak pokuta ve výši od 5 000 Kč do 10 000 Kč. Spáchaný přestupek byl prokázán především listinnými důkazy, konkrétně se jednalo o výsledek měření zachycený na záznamu pořízeném při měření rychlosti rychloměrem RAMER 10 C, č. snímku 130, o údaje zaznamenané v oznámení přestupku a o fotodokumentaci. Měření dle krajského soudu proběhlo v souladu s právními předpisy i návodem k obsluze zařízení.

[6] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti výroku II. prvostupňového rozhodnutí, podle níž v tomto výroku nebylo dostatečně konkrétně popsáno místo spáchání v něm vymezeného přestupku. V daném výroku II. bylo dle krajského soudu místo spáchání přestupku specifikováno (vedle označení „v Brně na ulici Vejrostova“) i tím, že v něm bylo uvedeno, že v uvedeném úseku je zákonem stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, což vylučovalo možnost záměny s jinou částí ulice, která by se nacházela mimo obec (ve smyslu zákona o silničním provozu – pozn. NSS). Žalobce podle krajského soudu spekuluje o tom, že ke změření rychlosti jízdy jeho vozidla na ulici Vejrostova došlo na úseku pozemní komunikace, kde by již nemusel rychlostní limit 50 km/hod platit, k čemuž žalobce doložil obrazovou přílohu staženou z Registru územní identifikace, adres a nemovitostí a ze serveru mapy.cz. Jak však vyplývá z obsahu správního spisu, konkrétně z oznámení o přestupku ze dne 18. 3. 2016, žalobci byla měřena rychlost jízdy v úseku, kde platí rychlostní limit pro jízdu v obci, tj. 50 km/hod. Naopak žalobcem předkládaný důkaz zaznamenává úsek, v němž měření neprobíhalo.

[7] Ani ostatní žalobní body neshledal krajský soud důvodnými.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[9] Stěžovatel předně namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že v nyní posuzované věci nebyla splněna podmínka pro uložení zákazu činnosti. Stěžovatel se domnívá, že mu správní orgán I. stupně měl za dané přestupky uložit i sankci zákazu činnosti, neboť stěžovatel svým jednáním naplnil podmínky pro jeho uložení stanovené v § 125c odst. 6 písm. c) bodu 1 zákona o silničním provozu spočívající v tom, že byl daný přestupek spáchán v uplynulých 12 měsících opakovaně (nikoli v tom, že by byl pachatel v uplynulých 12 měsících za týž přestupek již potrestán). Argumentace krajského soudu týkající se presumpce neviny je dle názoru stěžovatele nepřijatelná, neboť sankce je ukládána vždy dle výroku o vině, i pokud není tento výrok pravomocný. Stěžovatel nežadá přísnější sankci, ale jde o otázku správné kvalifikace daných přestupků. Správní

orgán I. stupně byl povinen zákaz činnosti uložit, neboť stěžovatel naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu kvalifikovaným způsobem (opakovaně). Stěžovateli by ovšem v takovém případě nemohla být táž skutečnost kladena k tíži při rozhodování o výši pokuty, neboť takový postup by byl v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání. Uložená sankce by tak byla sice přísnější v tom, že by mu byl uložen zákaz činnosti, ale zároveň mírnější v tom, že by mu byla uložena nižší pokuta.

[10] Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku týkající se formy zavinění, neboť správní orgány neučinily žádný závěr o konkrétní formě zavinění, přičemž dle stěžovatele nelze z jejich rozhodnutí dovodit, že se jednalo o zavinění ve formě nedbalosti nevědomé. Stěžovatel má za to, že správní orgán I. stupně nastínil dvě možnosti, totiž, že stěžovatel měl a mohl sledovat tachometr, ale neučinil tak, a v takovém případě jde o nedbalost nevědomou. Podle druhé alternativy, kterou správní orgán I. stupně nastínil, stěžovatel musel vědět, jakou rychlostí jede a jaká je v daném místě nejvyšší povolená rychlost, což podle stěžovatele svědčí o zavinění ve formě nedbalosti vědomé. Správní orgán I. stupně však neurčil, která z těchto možností v nyní posuzované věci nastala. Stěžovatel konstatoval, že v odůvodnění výše pokuty navíc není zavinění ve formě nedbalosti nevědomé zhodnoceno jako okolnost svědčící v jeho prospěch, přičemž v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37 (všechna zde zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[11] Dle stěžovatele nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci ohledně rychlostního limitu při přestupku dle výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Stěžovatel se domnívá, že vzhledem k tomu, že rychlostní limit byl stanoven dopravní značkou, je nezbytné prokázat jeho existenci. Správní orgány vzaly tuto zásadní skutečnost za zjištěnou, aniž by přesvědčivě odůvodnily, na základě jakých důkazů či úvah k ní dospěly, a ani ve správním spise se nenachází žádný důkaz o úpravě nejvyšší dovolené rychlosti na daném místě. V případě výstupu z rychloměru vůbec není zřejmé, kdo je původcem tohoto údaje, a odkaz na úřední záznam je irelevantní, neboť není důkazem a nemůže být použit k dokazování určité okolnosti jako jediný podklad. Pokud přitom policisté i údaj do rychloměru nastavili manuálně, pak se taková informace rovná úřednímu záznamu, neboť způsob vzniku dané informace je stejný. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2014-39, ze kterého dle něj plyne, že úřední záznam ani oznámení o přestupku nemohou samy o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. Krajský soud navíc pochybnosti o úpravě nejvyšší dovolené rychlosti v Královopolském tunelu jen umocnil, když uvedl, že tato úprava je pouze dočasná, ale že zároveň je rychlostní limit dopravní značkou stanoven dlouhodobě. Pokud by na místě nebyla dopravní značka upravující nejvyšší povolenou rychlost na 60 km/h, není zřejmé, zda by platila úprava pro obec, nebo pro jízdu mimo obec. Stěžovatel se domnívá, že by platil rychlostní limit spíše vyšší, o čemž svědčí tvrzení krajského soudu, dle kterého je rychlostní limit v daném tunelu stanoven na 60 km/h z toho důvodu, že tento tunel dosud není zkolaudován, neboť v něm absentují některé bezpečnostní prvky.

[12] Závěrem stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku dostatečné specifikace místa spáchání přestupku dle výroku II. prvostupňového rozhodnutí. Nelze

pokračování

souhlasit s tím, že konstatování „v Brně na ulici Vejrostova“ určuje, že bylo měřeno v obci, neboť každé místo na území ČR je součástí území nějaké obce, což však neznamená, že se měření nacházelo v úseku před značkou označující konec obce, resp. za značkou označující její začátek. Dle stěžovatele nestačí, pokud je přesnější vymezení místa spáchání přestupku uvedeno pouze v oznámení o přestupku, nikoliv ve výroku rozhodnutí. V této souvislosti stěžovatel poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, ze které dle něj plyne, že absenci vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí nelze zhojit jeho vymezením v odůvodnění. Jak sám krajský soud uznal, ulice Vejrostova v Brně nemá v celé své délce jednotnou úpravu nejvyšší dovolené rychlosti, neboť i na ní se nachází úsek, kde se smí jet rychlostí 90 km/h.

[13] Zbývající část kasační stížnosti se pak týkala nesouhlasu stěžovatele a jeho právního zástupce se zveřejněním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu.

[14] Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[17] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[18] Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích platilo, že „při určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení“. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení se za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení „uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprůběžněji postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže je lze uložit za některý z těchto přestupků“.

[19] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci od 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Podle odstavce 5 písm. f) daného ustanovení se za tento přestupek uloží pokuta od

2 500 Kč do 5 000 Kč. Podle odstavce 6 písm. c) bodu 1 téhož ustanovení se zákaz činnosti uloží na dobu od jednoho měsíce do šesti měsíců tomu, kdo spáchal přestupek podle jeho odstavce 1 písm. f) bodu 3 v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát.

[20] Námitka stěžovatele, podle níž mu měla být za spáchané přestupky uložena dle citovaného § 125c odst. 6 písm. c) bodu 1 zákona o silničním provozu rovněž sankce zákazu činnosti, skutečně nesměruje k ochraně veřejných subjektivních práv stěžovatele. Byť by i byla v takovém případě stěžovateli uložena o něco nižší pokuta, jak stěžovatel argumentuje, je zřejmé, že společně se sankcí zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 1 až 6 měsíců by se nepochybně jednalo o přísnější postih stěžovatele, než jakému čelil v důsledku žalobou napadených rozhodnutí. Ve správním soudnictví soudy nevykonávají dozor nad objektivní zákonností výkonu veřejné správy, ale poskytují zákonem stanoveným způsobem ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.). Jak již však bylo konstatováno, posuzovaná námitka stěžovatele k ochraně jeho veřejných subjektivních práv vůbec nesměruje a krajský soud se jí tedy nad rámec tohoto konstatování nemusel zabývat. Ani Nejvyšší správní soud se tedy výše uvedenou argumentací krajského soudu k této námitce nezabýval, neboť ani její případná nesprávnost by zákonnost rozsudku krajského soudu neovlivnila.

[21] Pokud jde o námitky stěžovatele týkající se určení formy zavinění, Nejvyšší správní soud uvádí, že z hlediska výroku o vině stěžovatele postačovalo stanovit, zda se v jeho případě jednalo o zaviněné jednání, a to buď ve formě úmyslu, nebo nedbalosti. Již dříve Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37, konstatoval, že *„ani z okolností přijetí právní úpravy příkazující uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí“*. Stěžovatel však v kasační stížnosti nenamítal, že měl být typ nedbalosti uveden ve výroku rozhodnutí, napadá samotný závěr krajského soudu, že správní orgány sice nekonstatovaly, zda se jedná o vědomou, či nevědomou nedbalost, nicméně že v takovém případě lze dovodit nedbalost nevědomou. Správní orgán I. stupně skutečně v odůvodnění svého rozhodnutí nekonstatoval, v jaké formě nedbalosti stěžovatel dané přestupky spáchal, a vyjádřil se v tomto ohledu poněkud nešťastně, nicméně nijak tím práva stěžovatele nezkrátil, neboť nelze souhlasit se stěžovatelem, že by se uvedený nedostatek odůvodnění prvostupňového rozhodnutí projevil ve výši uložené sankce.

[22] Nejvyšší správní soud v daném ohledu odkazuje na svůj rozsudek ze dne 29. 11. 2018, č. j. 4 As 287/2018-30: *„Nejvyšší správní soud doplňuje, že otázka, zda stěžovatel spáchal přestupek ve vědomé či nevědomé nedbalosti, má skutečně svůj význam z hlediska výše sankce. Na tuto skutečnost poukázal i sám zástupce stěžovatele, kdy v kasační stížnosti citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016-37, ze kterého vyplývá, že hodnocení, zda byl spáchán přestupek ve vědomé či nevědomé nedbalosti, se má projevit ve výši sankce i úvahách o ní. V daném kontextu je však potřebné zdůraznit, že pokud by správní orgány zjistily, že se ve stěžovatelově případě jednalo o nedbalost vědomou, tedy o závažnější míru zavinění, pravděpodobně by to vedlo k uložení vyšší pokuty.“* Ani v nyní projednávané věci správní orgán v rozhodnutí o přestupku nezmínil, že by vycházel z vědomé nedbalosti či dokonce z úmyslné formy zavinění, nelze tedy říci, že by prokázanou formu zavinění, tedy nevědomou nedbalost, nezohlednil (viz rovněž rozsudky

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2021, č. j. 5 As 342/2018-46, či ze dne 25. 11. 2022, č. j. 5 As 251/2020-32).

[23] Stěžovatel dále namítal, že v případě přestupku dle výroku I., kterého se měl dopustit tím, že v Královopolském tunelu v Brně překročil rychlostní limit 60 km/h stanovený svislou dopravní značkou, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav ohledně takto stanoveného rychlostního limitu.

[24] Nejvyšší správní soud v obecné rovině přisvědčuje stěžovateli v tom, že podle ustálené judikatury nelze úřední záznam či oznámení přestupku použít jako rozhodující důkazy, což plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2014-39, na který stěžovatel odkazoval. Úřední záznam sám o sobě, zvláště za situace důkazní nouze, nemůže obstát, neboť se jedná o jednostranný úkon správního orgánu nemající charakter veřejné listiny, která by potvrzovala pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, či nálezný Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02, publ. pod č. 38/2004 Sb. ÚS).

[25] Je však třeba přihlédnout k tomu, že v nyní posuzované věci vycházely správní orgány vedle úředního záznamu či oznámení o přestupku také ze záznamu o přestupku (výstupu z měřicího zařízení včetně fotodokumentace z místa měření), jenž je v případě přestupků spočívajících v překročení dovolené rychlosti zpravidla podstatným důkazem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 391/2018-23).

[26] Dále je třeba konstatovat, že z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že listiny předložené Policií ČR postačují k postihu pachatele přestupku, pokud nejsou v řízení před správním orgánem zpochybněny (viz např. rozsudky ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61, ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48). Tento závěr aproboval i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. III. ÚS 1838/14, odkázal „na napadená rozhodnutí a ústavně konformní závěr judikatury Nejvyššího správního soudu, dle níž dokumenty obvykle obsažené v příslušném spisu (tj. oznámení o přestupku spolu s úředním záznamem o podezření z přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k radarovému zařízení, výpis z evidenční karty řidiče) zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o spáchání či nespáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014 č. j. 2 As 39/2014-30 nebo ze dne 22. 8. 2013 č. j. 1 As 45/2013-37). Další dokazování je pak potřeba provádět pouze v případech, kdy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu“.

[27] Pokud správní orgány vycházely z listin obsažených ve správním spise (oznámení o přestupku, výsledek měření zachycený na záznamu pořízeném při měření rychlosti rychloměrem RAMER 10 C, ověřovací list k radarovému zařízení a fotodokumentace vozidla a občanského průkazu stěžovatele), byl jejich postup za předpokladu, že nevznikly důvodné pochybnosti o spáchání přestupku, v souladu se zákonem. Z uvedených podkladů plyne zcela jasně, v jakém místě byl skutek spáchán, jaká regulace rychlosti v tomto místě platila a že tedy byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty daného přestupku.

[28] V oznámení přestupku ze dne 23. 3. 2016 je uvedeno, že vozidlu stěžovatele „byla v 19:11 hodin, v Královopolském tunelu, ve směru od ulice Sportovní k ulici Žabovřeská, kde je povolena maximální rychlostí svíslou dopravní značkou 60 km/hod, naměřena rychlost 94 km/hod. Měření bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem RAMER10C ze služebního vozidla PČR RZ 1BI8254 a přestupek byl zadokumentován na snímku číslo 130“. Totožné závěry vyplývají též z úředního záznamu o přestupku na č. l. 2 správního spisu i z výstupu z měřicího zařízení na č. l. 3. Nejvyšší správní soud má za to, že ze všech těchto podkladů je nepochybně seznatelné, že skutkové okolnosti spáchání daného přestupku byly dostatečně zjištěny tak, aby mohly správní orgány ve věci rozhodnout.

[29] Stěžovatel v řízení před správními orgány, kde zůstal zcela pasivní, ani v řízení před krajským soudem nijak věrohodně nezpochybnil skutkový stav zjištěný na základě podkladů Policie ČR. Stěžovatel konkrétně neuvedl žádné rozumné důvody, na jejichž základě by bylo možné zpochybnit, že v místě spáchání přestupku, tedy v Královopolském tunelu v Brně, byl svíslou dopravní značkou stanoven rychlostní limit 60 km/h. Navíc skutečně není zřejmé, kam stěžovatel touto žalobní námitkou mířil, neboť pokud by v daném úseku platil zákonný rychlostní limit pro jízdu v obci dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, překročil by stěžovatel nejvyšší povolenou rychlost o 41 km/h a za tento závažnější přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona o silničním provozu by mu dle § 125c odst. 5 písm. d) téhož zákona hrozila pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč. Až v kasační stížnosti přichází stěžovatel s další nepodloženou spekulací, že by v daném úseku měl platit spíše vyšší rychlostní limit než 60 km/h, což rozhodně nelze bez dalšího dovozovat ani z tvrzení krajského soudu, že je nejvyšší povolená rychlost 60 km/h v Královopolském tunelu stanovena z toho důvodu, že dosud nebyl zkolaudován. Krajský soud sice uvedený závěr konstatoval pouze na základě vyjádření žalovaného k žalobě, tedy bez jakéhokoli podkladu ve správním spise či dokazování při soudním jednání, nicméně vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu, který nebyl stěžovatelem nijak zpochybněn, se jednalo o tvrzení nadbytečné.

[30] Stěžovatel dále namítal, že ve výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně není dostatečně specifikováno místo spáchání přestupku. V rozhodnutí o přestupku je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je pachatel postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Zároveň je však třeba připomenout, že v rozsudku ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016-35, Nejvyšší správní soud uvedl: „Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány“ (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020-37).

[31] Správní orgán I. stupně ve výroku II. svého rozhodnutí specifikoval místo spáchání přestupku tak, že byl spáchán „v Brně na ulici Vejrostova (...), přičemž v uvedeném úseku je zákonem stanovena nejvyšší dovolená rychlost na 50 km/hod“. Zpravidla je možné místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vymezit přesněji,

pokračování

než tomu bylo v nyní posuzované věci, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku (pokud to charakter zástavby v okolí dané komunikace umožňuje), popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno zcela přesně, to u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2021, č. j. 8 As 294/2019-37).

[32] Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci shledal vymezení místa přestupku dostatečným. Jak již konstatoval krajský soud, ve výroku je místo spáchání přestupku konkretizováno nejen tím, že se nacházelo v Brně na ulici Vejrostova, ale také tím, že se dle daného výroku jednalo o úsek, kde je zákonem stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, z čehož tedy ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu plyne, že se jednalo o území obce (města Brna) nikoli jakožto územního samosprávného celku, ale v užším slova smyslu dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, tj. jako „*zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami*“. Přesněji je navíc místo spáchání přestupku vymezeno v oznámení o přestupku, ze kterého rovněž plyne, že se jednalo o úsek, který se nachází na území obce, kde je stanoven rychlostní limit 50 km/h. Jestliže stěžovatel namítal a zmiňovanými důkazy dokládal v řízení před krajským soudem, že na ulici Vejrostova se nachází (resp. nacházel) úsek za dopravní značkou konce obce (č. IZ 4b), resp. v opačném směru před dopravní značkou jejího začátku (č. IZ 4a), s nejvyšší povolenou rychlostí 90 km/h, není tato skutečnost sama o sobě způsobilá zvrátit závěr o spáchání přestupku. Stěžovatel totiž opět ničím nevyvrátil ani nezpochybnul skutkový závěr vyplývající rovněž z podkladů ve správním spisu, podle něhož silniční kontrola probíhala v té části ulice Vejrostova, která se i v té době nacházela na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, nikoli na onom tehdejší krátkém úseku mimo takto vymezené území obce s nejvyšší povolenou rychlostí 90 km/h.

[33] Výše uvedené závěry nejsou v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 17/2017, jak naznačuje stěžovatel, neboť v této věci sice Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vymezení místa „*na ulici Vídeňská v Pohořelicích*“ není dostatečně určité, rozhodné však bylo, že místo měření nebylo možné zjistit – žalovaný správní orgán uvedl, že byl přestupek zaznamenán jedním stacionárním radarem, tato informace však nebyla uvedena ve správním rozhodnutí ani jeho podkladech, a ani ze správního spisu tak nevyplývalo, kde stacionární radar v obci stál, a měření rychlosti navíc dle správních orgánů mělo proběhnout v nezastavěné části obce (viz také již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 5 As 139/2020-37). V nyní posuzované věci nebylo místo specifikováno pouze ulicí, jakož i názvem obce, ale také tím, že se jednalo o část komunikace, kde platil zákonem stanovený limit 50 km/h. Ze správních rozhodnutí ani neplyne, že by měření probíhalo v nezastavěné části obce, což netvrdí ani stěžovatel, který si musí být vědom toho, kde silniční kontrola proběhla. Ani tato námitka tak není důvodná.

[34] Závěrem Nejvyšší správní soud k nesouhlasu stěžovatele a jeho zástupce s vyvěšením osobních údajů na internet uvádí, že se k němu v případě téhož zástupce již opakovaně vyjadřoval, viz např. přepis předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne

25. 11. 2019, č. j. S 139/2019-7. Nejvyšší správní soud připomíná, že se nejedná o kasační námitku. Způsob, jakým Nejvyšší správní soud standardně zveřejňuje anonymizované verze rozhodnutí na svých webových stránkách, neporušuje právo na ochranu osobních údajů či soukromí stěžovatele ani jeho zástupce. Jak již zdejší soud mnohokrát uvedl, pokud „se Mgr. Václav Voříšek cítí být poškozen, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2019, č. j. 2 As 383/2017-46, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 10 As 321/2017-38, atp.). Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat, zdejší soud odkazuje na výše uvedené písemnosti.

IV.

Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[36] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. dubna 2023

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu